

Seitsemän lampunjalkaa - Laodikea

Tänä iltana kuulemme Herran viestin seurakunnalle Laodikeassa, Ilmestyskirja 3:ssa (jakeet 14-22): *"Ja Laodikean seurakunnan enkelille kirjoita: 'Näin sanoo Amen, se uskollinen ja totinen todistaja, Jumalan luomakunnan alku: Minä tiedän sinun tekosi: sinä et ole kylmä etkä palava; oi, jospa olisit kylmä tai palava! Mutta nyt, koska olet penseä, etkä ole palava etkä kylmä, olen minä oksentava sinut suustani ulos. Sillä sinä sanot: Minä olen rikas, minä olen rikastunut enkä mitään tarvitse; etkä tiedä, että juuri sinä olet viheliäinen ja kurja ja köyhä ja sokea ja alaston. Minä neuvon sinua ostamaan minulta kultaa, tullessa puhdistettua, että rikastuisit, ja valkeat vaatteet, että niihin pukeutuisit eikä alastomuutesi häpeä näkyisi, ja silmävoidetta voidellaksesi silmäsi, että näkisit. Kaikkia niitä, joita minä pidän rakkaina, minä nuhtelen ja kuritan; ahkeroitse siis ja tee parannus. Katso, minä seison ovella ja kolkutan; jos joku kuulee minun ääneni ja avaa oven, niin minä käyn hänen tykönsä sisälle ja aterioitsen hänen kanssaan, ja hän minun kanssani. Joka voittaa, sen minä annan istua kanssani valtaistuimellani, niinkuin minäkin olen voittanut ja istunut Isäni kanssa hänen valtaistuimellensa. Jolla on korva, se kuulkoon, mitä Henki seurakunnille sanoo'". Jumala siunaa Sanansa.*

Voin hyvin kuvitella laodikealaisten uskovien odottavan jotakuinkin malttamattomana Herran tulevan heidän seurakuntaansa ja analysoivan sitä Sanallaan. He olisivat kuunnelleet, kun Herra olisi käsitellyt Tyatiran seurakuntaa, ja nykyttäneet luultavasti päätään sanoen: "Tuo on väärä seurakunta, Tyatirassa. Kauan sitten he ajautuivat pois oikealta tieltä. Asiat ovat pahasti Tyatirassa". Todennäköisesti he olisivat myös nykytelleet, kun Herra käsiteli Sardeen seurakuntaa, muodollista seurakuntaa. Olisivat sanoneet: "Kyllä, kuollut. Eipä pahemmin elämää siellä". He olisivat olleet samaa mieltä Herran kanssa – nimi että elät, mutta olet kuollut. "Totta tosiaan, eipä paljon muuta kuin tyhjää todistusta, Sardeessa". Laodikea olisi todennäköisesti nykytellyt.

Ilmeisesti he olisivat myös nykytelleet, kun Herra alkoi käsitellä Filadelfian seurakuntaa. Koska havaitsimme eilisiltana, että se oli heikko seurakunta. "Tosin on sinun voimasi vähäinen", oli Herran arvio. He olisivat sanoneet: "Kyllä – todella nappiin sanottu, ei kovin paljon voimaa, Filadelfiassa". "Mutta tiedätkö, me ihmettelemme, mitähän Herra sanoo, kun Hän tulee käsittelemään Laodikeaa?" Ja he odottivat.

Osaisitteko asettaa itsenne tuohon kuvaan, rakkaat pyhät? Ja katsoa tämän päivän kristikuntaa ympärillänne, ja jäljittää niitä suuntauksia, joita olemme nähneet näissä seurakunnissa? Mutta, miten oli Laodikean laita? Kuten huomaatte, laodikealaiset olivat itse päätyneet tiettyihin tuomioihin. Itse asiassa, se on juuri se, mitä sana "laodikea" tarkoittaa! Se tarkoittaa "ihmisten tuomiota". Ja esitän, että konteksti vaatii, että he olivat muodostaneet itsetuomion – ja kuinka suosiollinen se olikaan! Ja he luonnollisesti odottivat Herran vahvistavan tuon suosiollisen itsearviionsa. Koska tiedätkö, Laodikea melko todennäköisesti piti itseään erittäin hienona seurakuntana. Tiedätkö, tuo vanha kuva paikallisseurakunnastahan oli sellainen, että se oli muodostunut orjista – "sehän ei ole enää totta". Laodikealla luultavasti oli seutukunnan rikkaimmat pankkiirit; heillä oli todennäköisesti myös kaikenlaisia ammattimiehiä siellä – ja rikkaita maanviljelijöitä myös. Voi, todistus oli todella saavuttanut huippupisteensä Laodikeassa. Oli todella hienoa kuulua tuohon pieneen seurakuntaan Laodikeassa. Siellä ei ollut mitään halveksittavaa tai väheksyttävää. Tosi hienoa! Saatoit käydä siellä, ja silti kuulua yhteiskunnan ylimpiin luokkiin. Tottakai saatoit!

Mutta oli jotain muutakin. Se ei ollut pelkästään hieno seurakunta eikä pelkästään kuuluisa seurakunta. Se oli perustaventyypinen seurakunta. Voi, he olisivat katsoneet mitä syvimmin epäluuloin, jos siellä olisi ollut vähäisinkään epäily nikolaiittojen opista, mikä oli Pergamossa. He eivät olisi suvainneet papillisuutta – he tiesivät paljon paremmin. Eikä tietenkään olisi ollut vähäisintäkään pelkoa Bileamin opista; korruptiosta. Ei vähääkään siitä Laodikeassa. Ja Iisebelin opit ja opetukset, ei vähääkään niistä kompromisseista, jolloin et olisi voinut tietää, mikä oli oikeaa niissä olosuhteissa. Mutta tiedätkö, kun kaikki nämä opetusten ominaispiirteet olisi käsitelty, Laodikea olisi sanonut: "Ei täällä!". Voi, mehän olemme perustavaa laatua! Meidän käytäntömme ovat oikein. Periaatteemme ovat oikein. Et löytäisi tällaista seurakuntaa mistään ympäriltä. Et mistään niistä, joille Herra oli puhunut. Tiedätkö, uskon että kaikki nämä kirjeet kulkivat yhdessä. Ja näin Laodikea saisi viestinsä, kun kaikki muut jo olivat luettu.

Mutta oli vielä lisääkin. Ei vain hieno seurakunta, ei pelkästään perustaventyypinen seurakunta – mutta tottakai se oli kukoistava seurakunta. Teidän ei tarvinnut kuin katsoa jäsenlukuja. Voi, sehän puhui puolestaan joka vuosi – vuosiraporttikokouksia pidettiin. Ja kun kirjoja tutkittiin, havaittiin että

uhreja annettiin runsaasti. Ja heillä oli suuri kiinnostus lähetystyöhön. Näettekö, että olen piirtämässä vain sitä, mitä uskon olleen kuvassa. Että teillä on ryhmä ihmisiä, jotka antoivat arvion itsestään. Hieno, kuuluu, perustavanlaatuinen, kukoistava – ihmettelen, mitäpä Herralla on sanottavaa.

Sen on täytynyt tulla lähes kuin fyysisenä shokkina, kun Herra sanoi tästä seurakunnasta: "olen minä oksentava sinut suustani ulos". Pankaapa itsenne heidän asemaansa. Ajatelkaapa mitä Herra on juuri sanonut – kaikessa dramaattisessa kuvaannollisuudessaan! "olen minä oksentava sinut suustani ulos"! Jos se sanottaisiin paikallisella slangilla, se kuuluisi: "sinä olet minusta oksettava". Se on se ajatus. Miksi?! Voitte aivan kuin nähdä laodikealaisten astuvan taaksepäin kysyen: "Miksi, Herra?". "Miksi me olemme mielestäsi oksettavia?". Herra sanoi: "Olette penseitä". Ja havaitsen tuon "penseän" tarkoittavan "vastenmielistä, inhottavaa, kuvottavaa". "Enkä aio sietää sitä, oksennan teidät ulos".

Rakkaat pyhät, katsokaapa tuota tuomiota tänä iltana hetkinen. Ja antakaa sen totuuden vakavoittaa sydäntämme. Herra käytti tässä kuvantoa haaleasta. Nyt, Laodikeassa he tiesivät kaiken siitä. Koska Laodikea oli kaupunki, jolla ei ollut ollenkaan sisäistä vedentuotantoa. Sen takia sillä ei koskaan kaupunkina ollut strategista merkitystä. Sen täytyi tuoda vetensä sisään ulkoa. Siellä oli kaksi lähettä: Heliapolis ja Kolossa; kuusi mailia kummallakin puolella. Mutta Heliapoliksen virrat olivat kuumia, mutta vesi johdettiin Laodikeaan. Kolossan virrat taas olivat kylmiä, ja vettä tuotiin maan pinnalla olevissa putkissa Laodikeaan – niitä on vieläkin siellä jäljellä. Ja huomaatteko mitä tapahtui? He olivat tottuneet haaleaan veteen. Tuon kuvan perusteella Herran viesti oli: "Katsokaa, te olette niin kuvottavia, juuri niinkuin tuo putkivesi - te oksetatte minua!".

Haastavaa? Ja Herra siis sanoi, että jotain tällaista oli odotettavissa. Hän ikäänkuin sanoi: "Katsokaapas, jos te olisitte kylmiä, olisitte kylmiä". Ollakseni rehellinen, uskon, että tämä tosiasia on syntisen tila. Mutta sille voidaan aina tehdä jotain. Kaikkein kylminkin sydän voidaan saavuttaa Jumalan armon evankeliumilla – syntiset voivat pelastua. Jos olette kuumat – jos te nautitte, koette ja saatte todistaa lämpöä, rakkautta ja omistautumista joka hallitsee ja johtaa, Hän sanoisi: "Sitä Minä arvostaisin". Vain kuvaannollisesti: kylmä lounas on joskus herkullinen. Kuuma lounas aina maistuu. Mutta jotain siltä väliltä – se on vastenmielistä. Ja uskon, että se on se pinti, jota Herra tahtoi sanoa. "Nyt, te olette välimaastoa".

Saattaisitte sanoa olevanne pelastetut. OK, otamme teidät todistuksenne mukaisesti. Mutta mikä teissä kertoo omistautumisesta, vihkiytymisestä, päättäväisyydestä? Näytätte olevan puolet yhtä asiaa ja puolet toista. Te olette jossain puolivälissä. Te olette siinä tilassa, että näyttää lähes mahdottomalta tavoittaa teitä! Suljette korvanne evankeliumilta, koska sanotte olevanne pelastetut. Ette halua Kirjoitusten saavuttavan sydäntänne ohjatakseen elämäänne. Te olette välimaastossa.

George Bernard Shaw'lla, tuolla Jumalaa pilkkaavalla ateistilla, oli hyvä kuvaus siitä: kristitty ilman innostusta. Nyt, rakkaat pyhät, se on tuomio ateistiselta mieheltä. Voitko sinä olla kristitty ilman innostusta? Voitko ajautua läpi kristillisen elämäsi ilman omistautunutta, hallitsevaa ja ohjaavaa intohimoa Kristusta kohtaan – siinä on juuri se sanoma, jonka Herra puhui Laodikealle! Ja Hän sanoi: "ahkeroitse siis". Sana "ahkeroida" on sama sana kuin "kuuma". Hän tahtoi heidän olevan kuumia. Ja voidakseen toteuttaa tämän, heidän olisi tehtävä parannusta.

Rakas pyhä, kun istut alas vakavana katsomaan asioita Kirjoitusten valossa, eikö se joskus hälytä sinua? Kuinka vähän sinä liikutut ja kuinka vähän motivoitunut? Tai olet hallittavana niiden asioiden kautta, joita todistamme uskovamme? Emmekö todistakin uskovamme, että ihmiset kuolevat synneissään parhaillaankin? Mitä väliä sillä on meille, toimissamme? Emmekö todistakin uskovamme, että tulemme kerran olemaan Taivaassa iankaikkisesti, Kristuksen veren kautta? Eikö se saata meitä kuuliaisiksi, Hänen jalkojensa juureen? Palvelemaan?

Pidän tässä pienen tauon. Koska tässä on tuomio, jonka Herra antoi seurakunnalle, joka tänä iltana saavuttaisi sydämeni yksilönä – sen tuomion sanat. Hänellä ei ollut ensimmäistäkään kehua sanaa tälle seurakunnalle. Ainoa toinen tällainen seurakunta oli Sardes. Ja Hän sanoi: "olen minä oksentava sinut suustani ulos". Mutta sallikaa minun nyt siirtyä eteenpäin tuosta tuomiosta. Menen toiseen huomioon. Mitä he ajattelivat omasta tilastaan? Katsotaanpa, löydämmekö johtolangan tuohon salaisuuteen tuomion takana. "Sinä sanot". Ja se mitä Laodikean seurakunta sanoi oli, "Sinä sanot, minä olen rikas". He osoittaisivat sinulle Laodikean pankin, joka oli eräs varhaisen maailman ensimmäisistä pankeista, ilmeisesti toinen. Ensimmäinen oli luultavasti Efesosssa, yhteydessä Dianan temppeliin. Ja ainakin se oli fakta, että yksi ensimmäisistä pankeista perustettiin Laodikeaan. Ja laodikealaiset pitivät itseään erittäin

hyvinä kaupantekijöinä – ja kykenevinä erottamaan "katinkullan", yhdellä vilkaisulla. Ja Laodikeassa käytiin kauppaa kullalla. Sellaista kaupankäyntiä käytiin lampaiden, villan ynnä muun myymisen yhteydessä, pääasiassa kullalla. Ja he saattoivat sanoa: "Katsokaapas pankkitillemme saldoja; katsokaa holveihin, jos tahdotte". Ja siinä on todiste Jumalan siunauksista yllämme – kulta holvissa. "Me emme ole köyhiä, me olemme rikkaita". Mutta juuri tuolle seurakunnalle Herra sanoo: "sinä olet...köyhä". Jollakin tavoin heidän arvomaailmansa oli mennyt päällelleen; jotenkin heidän laskelmansa eivät olleet yhtä Taivaan kanssa. Jotenkin he näyttivät panevan yrityksensä, energiansa ja toimintansa sellaiseen, joka oli materiaa. Ja Herra sanoi: "Kun kirjat avataan, teillä ei ole säästössä mitään, te olette rutiköyhiä, puilla paljailla – siellä ei ole yhtään mitään".

Onkohan tuossa viesti myös minulle? Tai jollekin nuorelle tänään? Mihin te käytätte aikanne, kykyne? Mihin aarteeseen sydämenne on kiintynyt? Maanpäälliseen, niin että voitte tallettaa sen pankkiin – että tilit vain kasvaisivat? Että teillä olisi suurempi talo, auto, työ? Voitte nähdä, ne ovat arvokkaita – mutta vain maanpäällisiä arvokkuuksia. "Ja Taivaan pankkitilin osalta", Herra sanoo, "te olette köyhiä". Mihin minä talletan aarteeni, tänä iltana, mihin pankkiin? Mikä on sen arvostus? Pitäkääpä tämä mielessänne.

Nyt Herra tahtoo katsoa toiseen väittämään, jonka he esittivät: "Minä olen rikas, minä olen rikastunut enkä mitään tarvitse". Ja tiedättekö, yksi tuon todisteista Laodikeassa oli hyvin yksinkertainen asia; ja historian kirjoista se paljastuu. Heillä oli statussymboleja, ja eräs niistä Laodikeassa oli tämä: kun saavutit tietyn hyvinvoinnin tason, saatoit ostaa kalliin, kiiltävän, musta takin, joka oli tehty valikoitujen lampaiden villasta, erityisesti kasvatetuista, jotka elivät kukkuloilla Laodikean ympärillä, ja niiden villa oli tavaramerkki – ja nuo erityiset mustat takit olivat Laodikean statussymboli. Jos sinulla oli sellainen vaatekaapissasi, se oli Laodikeassa merkki, että sinä olit menestynyt yhteiskunnan luokitusten mukaan ja maan vaurausasteikolla.

Eikö tuossa ole jotain todella merkittävää? Ja mitä Herra sanoi: "sinä olet...alaston", sanat jotka saavat sydämen vapisemaan. "Sinä olet köyhä" – siinä oli sen arvo. Ja nyt alaston! Sen sijaan, että olisivat laittaneet energiansa, toimensa ja innostuksensa sellaiseen, joka olisi kasvattanut luonnetta ja käytöstä – joka olisi sopusoinnussa sen työn kanssa, jota Herra oli tehnyt sielussasi – sinä oletkin valmis panemaan kaiken sen maanpäällisiin statussymboleihin.

Onko siinä viesti minulle? Ehkä nykyään ei enää ole samoja statussymboleja, mutta niitä edelleen on. Voi, eikö tämä ole tuttua "naapurikateellisuutta"? Ja juuri tämän asian osalta Herra Laodikeaa käsittelee. Eikö löytyisi jotain muita hyveitä? Eikö löytyisi mitään muita ominaispiirteitä, koska vaatteethan puhuvat juuri ominaisuuksista? Ja uskon, että Herra tässä tahtoo sanoa, että ne ominaispiirteet tulisivat näkyä sinussa! Ne näkyivät siinä kodittomassa Muukalaisessa, joka liikkui maan päällä, ja Hänen kiinnostuksensa kohteena olivat toiset – ei itselle kokoaminen. Nyt, pitäkääpä tuo mielessänne.

Saatat sanoa: "Herra, katsopa pankkiin". Ja Herra sanoo: "Sinä olet köyhä". "Herra, katsopa vaatekaappiin" – Herra sanoo: "Sinä olet alaston". Ja sitten laodikealaiset olisivat tulleet takaisin ja sanoneet: "Minä olen rikas, minä olen rikastunut enkä mitään tarvitse". Eräs Laodikean erityispiirteistä oli tämä: se oli kaupunki, joka oli kiihkeän itsenäinen – he eivät suostuneet ottamaan avustusta keneltäkään. Kerran, kun maanjäristys käytännössä tuhosi koko kaupungin, ja imperiumin pääkaupunki teki suuren lahjoituksen kaupungin uudelleen rakentamiseksi, he kieltäytyivät siitä. He sanoivat: "Ei, me teemme sen omilla varoillamme". Monikaan ei pysty siihen. Mutta Laodikea teki – he olivat kiihkeän itsenäisiä. Ja toinen todiste siitä oli tämä: että juuri tässä kaupungissa he sekoittivat tietynlaista voidetta, jota he laittoivat silmiinsä, ja se oli sitä joka hoiti yleistä tulehdusta itämailla sinä aikana. Ja tuo tulehdus sai aikaan tuskia ja näkökyvyn menetystä silmissä. Ja Laodikea oli kuuluisa tuosta erityisestä silmävoiteesta.

"Me olemme rikastuneet, ja omilla varoillamme voimme kohdata minkä tahansa hätätilan!". Mutta mitä Herra sanoi: "Sinä olet köyhä, alaston ja sokea". Pidätkö itseäsi viisaana, taitavana? Luuletko, että sinulla on kirkkain näkökyky koko maan päällä? Minäpä kerron: jos mittaat näkökykyäsi maan asteikolla, olet kaukonäköinen. Mutta jos mittaat sitä Taivaan asteikolla, olet sokea! Likinäköinen, lähinäköinen, sinä et näe kauemmaksi! Itse asiassa olet sokea!

Voi, kun nämä sanat tulivat Herralta itseltään, voin aivan kuin nähdä näiden laodikealaisten astuvan taaksepäin ja sanovan: "Mutta, tuohan rikkoo arvomme, ja sen mitä pidimme hyveenämme, myös

näkymme". Mutta Herra ei vielä lopettanut. Hän käytti kahta lisäsanaa: "sinä olet viheliäinen ja kurja". Sana "viheliäinen" liittyy sairaalamaailmaan. "Itse asiassa olet sairaalapotilaan tilassa". Voi kuinka viheliäinen mies minä olen, sanoo laulu. "Itse asiassa olet kuolemassa" – se on tuon sanan kuvaus. Mutta toinen sana on "säällittävä", 1 Kor. 15. Ja tämä sana ei liity sairaalaan, vaan työn tekemiseen: "Sinä itse asiassa olet pihalla, poissa pelistä, hengellisissä asioissa".

Rakkaat pyhät, kun luin tämän kirjeen – minun täytyy tunnustaa – minä vapisin! Koska se näyttää leikkaavan juuri ytimeemme. Ajatelkaa, että nuo ihmiset olivat päätyneet sellaiseen arvioon itsestään, joka oli niin täydellisesti ja sanomattomasti väärin, että Herran täytyi käsitellä se pala palalta ja sanoa: "Hei, katsokaa, se on täydellisesti väärä arvio!". Olette tehneet väärän johtopäätöksen. Se, minkä luulitte olevan jotain arvostettavaa ja arvokasta Herran mielestä, Hän yksinkertaisesti sanoikin: "Katsokaa itseänne: te olette köyhiä, teillä ei ole mitään talletettuna Taivaan pankkiin; te olette alastomia, teillä ei ole mitään päälle pantavaa, huolimatta noista rikkaiden vaatteista, joista maksoitte niin paljon, ja te olette sokeita – ette voi nähdä mitään – olette pelkkiä sairaalahoidokkeja, ja olette ulkona hengellisestä työelämästä; siitä vaan köyhäntaloon!". Se oli heidän tilansa!

Kun näen tuon kuvan kehittyvän mielessäni, seuraava asia luonnollisesti on tämä: miten se voitaisiin korjata? Ja siinä kohtaa Herra astuu esiin nyt, neuvonsa kanssa: "Minä neuvon sinua". Mutta tiedättekö, ennenkuin voitte ottaa neuvoa sellaiselta, joka tulee esiin opastamaan, teidän täytyy olla valmiit tutkimaan Hänen oikeuttavat valtakirjansa. Ja esitän, että tässä Herra on tulossa Laodikean seurakunnan tykö heidän ehdoillaan – olemme nähneet edellisinä iltoina, että Hän ilmestyi kullekin seurakunnalle sellaisena, mitä ne tarvitsivat: Tyatiran seurakunnalle Hän ilmestyi soturina – miekan kera, Sardeen seurakunnalle Hän ilmestyi vaa'an kanssa – punniten. Nyt Hän tulee tänne, esitän, ikäänkuin markkinakonsulttina. Hän aikoo neuvoa heitä heidän sijoituksissaan ja nuo sijoitukset ovat iankaikkisuutta varten. Mutta Herra – ja sanon tämän kunnioittavasti – Herra, mitkä ovat Sinun pätevytytesi, antamaan meille surkeille kuolevaisille neuvoja? Ja vastaus piilee siinä tavassa, jolla Hänet on esitetty tälle seurakunnalle. "Näin sanoo Amen". Tiedättekö, se missä me käytämme sanaa "amen", on viimeinen sana sananjaossa. Tullessamme tuohon sanaan, tarkoitamme: "Tapahtukoon niin". Se on anomus. Mutta se, miten tuo sana Kirjoituksissa on tullut Jumaluuden huulilta, ei olekaan "tapahtukoon niin", vaan "Näin tulee tapahtumaan". Ja Herra Jeesus on historian "Amen". Mitä se tarkoittaa? Hän on täydellinen ja lopullinen Sana – Jumalan Ilmestys on täydellinen Kristuksessa. Ja se tulee Hänen ihmisyytensä, lihaksitulemisensa, elämän läpi kulkemisensa, ristinkuolemansa, loistavan ylösnousemisensa ja takaisin kirkkauteen astumisensa kautta – ylösnousseena ja korotettuna Miehenä. Ja Hän on lopullinen ilmestys. Se tarkoittaa, että kun Hänen läsnäolonsa valo valaisee sydäntäni, alan nähdä, että maan arvot ja hyveet ja näkymät tulee säätää tämän ilmestyksen valossa. Että Hän on se, joka tuli Jumalan tyköä.

Rakkaat pyhät tänä iltana, kun kaikki se on sanottu mikä voidaan sanoa saarnakokouksessa, kun Kirjoitukset on avattu ja Henki on tehnyt vaikutusta sydämeen, se millä on lopullinen merkitys, on Kristus, sielussa. Ja jos tänä iltana voisin esittää Hänet sydämellenne sillä tavoin kuin haluaisin, lähettää teidät kotiin omistautuneena Hänelle, ja vihkiytyneenä niin, että tulisitte uudelleen Hänen jalkojensa juureen, uskon että tänä iltana jotain tehtäisiin iankaikkisuutta varten. Se ei ole minun sanani, eikä veljien sana – se on lopullinen Sana, Jumalalta itseltään Kristuksessa. Voi, me saarnaamme sitä pelastukseksi, ja se onkin oikein. Havaitsemmeko sitä palveluksessa? Ymmärrämmekö sitä erottautuneena? Minä en ole erottautunut veljille, enkä evankeliumisalille; se mikä pitää minun sydämeni on Kristuksen Persoona. Hän on se, jossa on lopullinen ilmestys.

Mutta toinen sana on tämä: "se uskollinen ja totinen todistaja". Miettikääpä mitä nuo sanat merkitsevät. Kaikessa siinä mikä maksoi Jumalan Pojalle, kun hän kulki merien yli, kun Hän vaelsi katujen ja kylien lävitse, vuorien ja tasankojen, Hän kantoi todistusta Jumalalleen. Eri olosuhteissa ja kriiseissä, jotka todellakin olivat ihmisen osa, mutta Hän seisoi siellä, ja heidän keskellään, Hän kantoi Jumalalleen täyden ja lopullisen todistuksen – uskollisena ja totisena. Ja Hän saattoi sen kaiken päätökseen kuollessaan ristillä. Sanat "uskollinen ja totinen todistaja" kantavat teidät Hänen ensi saapumisestaan aina ristille saakka. Tässä kohtaa me painamme päämme tänä iltana, niin uskon, hyväksynnässämme ja palvonnassa Hänelle, joka kertoi meille Jumalan sydämen asiat ja kantoi todistusta Jumalalle itselleen. Hän on se joka sai aikaan täyden hyvityksen, täyden lunastuksen, täyden ilmestyksen, täyden takaisinmaksun, työssä jonka Hän teki ristillä. Ja se tarkoittaa, kuten tulemme kohta havaitsemaan, että ulos tästä kadotetusta luomakunnasta, Hän on kutsumassa toisia uuteen suhteeseen – se löytyy viimeisestä sanasta. Sanoissa "Amen" ja "se uskollinen ja totinen todistaja" ja "Jumalan luomakunnan alku". Nyt, tämä ei suinkaan tarkoita ensimmäistä luomista. Tämä on se uusi luomus. Tämä on sitä,

joka on perustettu ylösnousseessa Kristuksessa, jonka Pää Hän on – tuon uuden luomuksen. Sillä hetkellä, kun hyväksyn ilmestyksen, hetkellä jolloin hyväksyn lunastuksen, silloin minut on otettu kaikkeen siihen, mikä puhuu tuosta uudesta luomuksesta. Minut on kytketty Häneen. Ja nyt elämäni tulee uudenlainen halu, uudenlainen innokkuus, uusi aktiivisuus – se kaikki kuuluu uuteen luomukseen.

Veli ja sisar, se on yhtä yksinkertaista kuin aakkoset. Voitko sinä, joka todistat kuuluvasi Kristukselle, yhä käyttäytyä, aivan kuin vielä kuuluisitkin tähän vanhaan luomukseen? Ja osallistua kaikkeen siihen liittyvään, sen toiminnoissa olla tyytyväinen ja jakaa sen halut ja himot – esitän ettet voisi. Se että ymmärtää mitä Kristus on tehnyt, ilmestyksessä Hän on tuonut ja lunastuksessa ottanut itselleen, se tuo minun sydämeni pisteeseen, jossa koulustani polveni ja sanon: "Herra". Ja tuossa sanassa ei ole pelkästään pelastus vaan siinä on myös erottautuminen; siinä on se joka leikkaa minut irti kaikesta vanhasta ja saa sydämessäni aikaan jotain uutta joka kuuluu uudelle luomukselle. Se on sitä halua Häneen, Sanan kautta. Sitä aktiivisuutta, joka syntyy sanasta "Hänelle". Ja nuo haluni ovat juontuneet Jumalan Sanasta "Häneen". Voi, sehän on täydellinen ketju. Ja henkilö joka sanoo pelastuneensa ja edelleen kulkee vanhoja teitään ja tekojaan, yksinkertaisesti valehtelee. Se ei ole mahdollista.

Haluan tutkia sydäntänne tänä iltana; Jumalan edessä saada selville, missä kukin meistä seisoo. Koska, jos olemme pelastettuja, me kuulumme uudelle luomukselle. Nyt Se, joka seisoi siellä, astuu esiin kuin markkinakonsulttina. Hän astuu esiin ja sanoo sydämelleni: "Minä neuvon", mitä, sillä minähän olen rutiköyhä, "sinua ostamaan minulta kultaa, tulessa puhdistettua". Sehän olisi vedonnut laodikealaisiin. He osasivat ensi silmäyksellä sanoa, mikä kultaa oli oikeaa ja mikä väärää. Ja he panivat kultaa tulen läpi ja löivät siihen hyväksymisleiman. Nyt Herra sanoo: "Tahdon teidän ostavan tämänlaatuista, katoamatonta tavaraa, joka voi olla teidän tulevina aikoina". Saatatte sanoa, "mitähän tuo merkitsee?". Esitän, että mistä saatte kultaa – muistakaa että sitä oli ilmestysmajan sisäosissa – sitä oli siellä missä Jumala oleili. Ja puhdas kultaa siellä, puhuu Hänen pyhydestään, ja Hänen vanhurskaudestaan – se oli siellä missä Jumala oli. Mutta muistakaa, että armoistuin oli peitetty kullalla ja pirskotettu verellä. Tuo armoistuin puhuu Kristuksesta, Hänen ihmisyydestään – puu ja kultaa, ja sen päällä veri. Ja esitän: kun nuo asiat laittaa yhteen, se kertoo Jumalan tahdon täyttämisestä.

Aion esittää sydämellenne, että tässä on se kalliiksi käynyt asia. Mutta se on se arvokas asia. Se on se joka kantaa, ja vie ihan Taivaan ääriin. Mitä se on? Kultaa. Tehdä Jumalan tahto. Te sanotte: "Tuohan on liian helppoa". Mutta jos se on liian helppoa, veljet, uskon että se on se missä me kaikki epäonnistumme. Tuo tahto ei ole jotain subjektiivista, se on jotain paljastettua, Sanassa pyhille. Ja kun teen päätöksen noudattaa Jumalan Sanaa – hei, veli, ei niin – moni yrittää auttaa minua noudattamaan sitä. Eivätkä synnit – ne saattavat yrittää estää minua. Mutta kun teen päätöksen, että Jumalan Sana tulee olemaan ohjaajani, ja se tulee kattamaan kaiken henkilökohtaisen toimintani, yksityiselämäni, julkisen todistamiseni, maksakoon se mitä tahansa, aion tehdä sen! Siinä on se kaikkein tärkein. Koska, kun tallettaa jotain Taivaan pankkiin, se on Jumalan tahdon noudattamista.

Se ei ole suuret uhrimme, joka saa sen meissä aikaan, vaan tärkein asia on juuri se, missä olen tänä iltana. Kun tämä sana puhuu sydämelleni, olenko minä valmis tekemään sen? No, olenko valmis kastettavaksi? Maksaa minulle liikaa. Valmis kokoontumaan Herran nimeen? Maksaa minulle liikaa. Valmis asettamaan halusi, yhteytesi ja toimintasi Sanan mukaiseksi? Maksaa minulle liikaa. Mutta niin Herra sanoo – teidän on ostettava sitä!

Tämä tällainen ei ole pois antamista. Se täytyy ostaa. Minun enoni, jonka jotkut teistä saattavat muistaa, tapasi sanoa saarnastuolista: "Se että tekee Jumalan tahdon maksaa paljon, mutta se ettei tee sitä, maksaa vielä enemmän". Nyt, pohtikaapa sitä. Jumalan tahdon tekeminen tulee maksamaan teille jotain, mutta saattaa maksaa vielä enemmän, jollette tee sitä.

Mutta sitten Hän jatkaa pitemmälle sanoen – ei pelkästään että ostaisitte Minulta kultaa, tulessa puhdistettua, että rikastuisit, ja valkeat vaatteet, että niihin pukeutuisit. Sinä tarvitset jotain peittäaksesi alastomuutesi. Sen alastomuutesi, joka on hengellisesti ylläsi. Koska tuo kiiltävä, kallis Laodikean takki ei ole minkään arvoinen näissä asioissa. Ja sinun on parempi ostaa joitain valkeita vaatteita. Nyt, valkeat vaatteet luonnollisesti puhuvat niistä hyveistä, joita Jumalan Henki on saanut aikaan luonteessa, ja ne vanhurskauden teot jotka ovat näin tehdyt, tämän takia. Ja voitte nähdä, että tässä eivät ole kyseessä arvot vaan hyveet, jotka tulevat nousemaan esiin. Voi, kunpa minulla olisi aikaa käsitellä tätä aihetta enemmänkin! Koska, tiedätkö, tämä on aivan olennainen asia – yhteydessä kristillisen luonteen muokkaamiseen. Me joskus ajattelemme että jumalisuus ja vanhurskaus, on jotain joka tulee automaattisesti. No, eräessä mielessä sen pitäisikin tulla. Muttei se tule, ja tiedätkö, ensimmäinen

epistola Timoteukselle oli suunniteltu Jumalan huoneessa, saamaan aikaan Jumalan mies. Tuo jumalisuus, hyveessään, voitaisiin nähdä elämän jokaisessa osassa. Nyt, näkykö se teidän elämässänne? Aloitetaanpa ensin kotielämästä! Näkykö teistä Kristuksen ominaispiirteet? Tuletteko hyvin toimeen kaikkialla muualla paitsi kotona? Sitä hyvettä pitäisi synnyttää. Osoitatteko liike-elämässänne Hänen ominaispiirteitään? Ollakseni rehellinen, se saattaa maksaa teille jotakin. Saattaa maksaa jopa menetetyt sopimuksen. Voitte menettää bonuksenne. Mutta muistakaa, te olette erilaisia. Ja tämä ulostuleminen olisi Kristuksen ominaispiirrettä. Ja Hän on tuo markkinakonsultti. Koska ne markkinat, joissa Hän käy kauppaa, eivät ole maan markkinat vaan Taivaan! Ja Hän tahtoo nähdä teissä syntyvän jotakin joka olisi todiste Jumalan Hengestä.

Voi, saatatte sanoa: "Minulla on kiivas luonne". On aika, että rukoilette sen asian puolesta. Ja Jumalan edessä, käynte sen lävitse. Voi, saatatte sanoa: "Haluan saada pikavoittoja". On aika, että punnitsette tuon Jumalan edessä, Hänen läsnäolossaan. Mitenkäs seurakuntaelämä? Onko luonteenne yhteydessä toisiinsa veljiin? Onko se Kristuksen luonnetta? Voivatko he nähdä tuon valkean vaateen, joka on ostettu? Tiedättekö, sekin maksaa paljon. Se maksaa, koska se on ikäänkuin sen kudoksissa, että armon työ voidaan totisesti nähdä. Ja Herra sanoo uudelleen. Nyt Hän sanoo: ei ainoastaan kulta, eikä vain vaate, vaan Hän sanoo aikovansa käsitellä sen viimeisen asian. Teidän köyhyytenne, teidän alastomuutenne, mutta nyt Hän sanoo: sokeutenne. "Minä neuvon sinua ostamaan... silmävoidetta... että näkisit". Saata näkökykysi kuntoon!

Voi rakkaat pyhät, eikö meidän tarvitsekin nostaa silmämme mutakasoista. Muistatte, kuinka Bunyan kuvasi miestä rikkaharavan kanssa. Mies, joka oli niin kiintyneesti, pää painuneena, olkapäät alhaalla, selkä kyyryssä ja siirteli mutaa paikasta toiseen. Nyt, kuinka se pitäisi tulkita? Eikö se tässä puhukin sydämelleni näystä, jonka tulisi täyttää ja värisyttää koko sielu? Onko se totta tänään, niinkuin näyttää, että se näky on mennyt? Voi Herra, nähdä asiat juuri sellaisina kuin ne ovat, iankaikkisuuden valossa. Voi, sehän on aivan merkityksellistä. Se alkaa loistaa valoaan juuri sieluun, kun näen perheeni siinä valossa. Että heidän hengellinen hyvinvointinsa on se tärkeä – ja elintärkeä – asia, eikä heidän edistymisensä materiaalisessa, tai rikkausmielessä.

Kun näen seurakunnan, sen johon voin tallettaa Jumalalle jotain, näyn kera – koska se on juuri se paikka, jossa Jumala rakentaa. Ja se on se, jossa edes jotain työtä voidaan tehdä, ja voin laittaa energiani, toimeni ja sydämeni innokkuuden siihen! Siinä on se näky. Ja ehkä Herra sitten antaa minun nostaa silmäni, ja katsoa Taivaallisia teemoja.

Me olimme lähetystyömielisiä, Pohjois-Irlannissa. Minusta näyttää siltä, ettemme enää ole sitä. Sanoisitteko, että niin monet ovet ovat sulkeutuneet, monet maat ovat sulkeneet tien evankeliumilta – minä tiedän sen. Mutta silti on mahdollisuuksia, ja tilaisuuksia, ja paikkoja todistaa Jumalasta. Ja missä ne ovat joilla on näky? Nähtäisiin, että paikka johon Herra ohjaisi, jossa tulisi hoitaa osuus josta Hän antaisi ymmärryksen – voi, saakoon Jumala tänä iltana nostaa silmäni mutakasoista! Ja saisi ne kääntymään asioihin, jotka ovat hengellisiä ja iankaikkisia ja ovat Hänestä. Että saisin asiat oikeaan perspektiiviin. Koska saattaisin olla talousnero osakemarkkinoilla, Lontoossa tai Wall Streetillä – ja silti olla iankaikkisuudessa konkurssissa! Mihin olen suuntaamassa kiinnostukseni? Olenko satsaamassa iankaikkisuuteen? Vai teenkö sitä ollenkaan?

Tänä iltana haluan esittää, että kun menemme kotiin, käyttäisimme tilaisuutemme Jumalan edessä, tutkiaksemme kuinka paljon olemme siirtäneet Taivaan pankkiin tällä viikolla? Kuinka paljon satsaamme asioihin, joilla todella on merkitystä? Haluan teidän punnitsevan sitä. Tässä on tuomio, seurakunnan tila ja neuvo siihen, jonka Herra antoi Laodikean seurakunnalle.

Sitten viimeinen huomio. Se on haaste. Ja se annetaan kolmella kohdalla. Ensimmäinen on tämä, ja se on varsin erikoinen. "Kaikkia niitä, joita minä pidän rakkaina" – ja jos me lukisimme sitä ikäänkuin sattumalta, ehkäpä seuraavat sanat kuulostaisivat hullulta, koska olisimme saattaneet odottaa että "Kaikkia niitä, joita minä pidän rakkaina, minä suojelen, varjelen ja vartioin". Teidän ei tarvitsisi olla huolissanne kyneleistä ja koetuksista ja maan tragediaista – ne eivät kosketa teitä. Sepäs on juuri päinvastoin, mitä Herra sanoo. "Kaikkia niitä, joita minä pidän rakkaina" – eikä kyse ole "agape" – rakkaudesta, ja sehän on outoa, eikö niin. Tuo sana on "fileo", joka tarkoittaa: ne joista pidän ja joista iloitsen. Ahaa, sehän on erilainen huomautus. Jos se olisi ollut "agape", olisi kyseessä ollut jumalallisen rakkauden suuri sydän, virtaamassa syntiselle. Mutta Herra sanoo, että on pyhiä, joista erityisesti pidän. Oletteko koskaan ajatelleet sitä? Joita erityisesti rakastan.

Eräs veli sanoi minulle kerran, kun olimme keskustelemassa pyhistä rukoilemassa puolestamme. Tämä tapahtui ulkomailla, ja hän sanoi minulle: "Tiedätkö, on tiettyjä ihmisiä joiden toivoisin mieluummin rukoilevan puolestani kuin muiden". Ihmettelin, että onpa outoa puhetta. "Etkö tahdo kaikkien rukoilevan puolestasi?" Hän sanoi: "En. On tiettyjä ihmisiä joiden toivoisin mieluummin rukoilevan puolestani kuin muiden".

Ja Herra sanoo nyt: "Kaikkia niitä, joita minä pidän rakkaina, minä nuhtelen ja kuritan"! Ensimmäinen on nähdäkseni vain sanoja, mutta toinen on näissä olosuhteissa rankaisua – koska Herrahan iloitsi näistä ihmisistä. Miksikö? He elivät niissä olosuhteissa, kohtasivat kriisejä, he kohtasivat jopa katastrofeja. Se oli täysin vastakohtaista laodikealaiselle ajattelulle. Hehän luulivat että kun bisnes kukoisti ja rahaa kasaantui pankkiin, statusvaatteet roikkuivat kaapissa ja lääkekaappi oli täynnä silmävoidetta – kaikki sujui hienosti, kaikki oli oikein – ja Jumala, Herra sanoi "Se on täysin pielessä"!

Ne ovat juuri ne ihmiset, jotka ovat nyt kyynelten keskellä; ne jotka parhaillaan kohtaavat tragedioita, ne joiden sydämet ovat särkymäisillään – niitä ovat ne joista Minä iloitsen. Niitä juuri Minä koulutan, ja koettelen ja opetan. Ne ovat niitä. Nyt, haluaisitteko liittyä heihin? Hän sanoo: "Ahkeroikaa". Pääskää siihen yhteyteen. Se ei tule olemaan helppo taival.

Oletteko koskaan huomanneet, että kun pyhää koulutetaan tietyllä taipaleella tai paikassa tai toimessa, miksei se ole helppoa? Ja se saattaa jopa näyttää kuin olosuhteet olisivat heitä vastaan! Ja luonnollinen sydän sanoisi: "Herra on minua vastaan; minun ei pitäisi tehdä tätä". Mutta se on juuri päinvastoin. Hän ei pelkästään koettele meitä, Hän myös kouluttaa meitä. Kun minua ohjaavat Kirjoitukset ja Henki ja Vapahtaja, tietyllä taipaleella ja erityisessä paikassa, niin olkoon koetus mikä hyvänsä ja miten paljon kyyneleitä tahansa, siinä on sisällä Jumalan tarkoitus – Hän opettaa, kouluttaa. Hän on kuin Isä lapsensa kanssa. Isä joka ei välitä, tuskin vaivautuu edes nuhtelevaan lastaan. Sellainen antaa heidän valita oman tiensä, ja sallii heidän tehdä mielensä mukaan. Tässä on nykypäivän eräs suurimmista eksytyksistä, ajatellen isän asemaa. Kokonainen sukupolvi on tuhottu Benjamin Sprockin hölynpölyllä. Mutta tuo Isä joka välittää, Hän nuhtelee ja myös kurittaa. Hän tahtoo saada aikaiseksi tiettyjä ominaisuuksia lapsessaan.

Monet pyhät ovat juuri nyt ahdistavissa ajoissa. Moni pyhä tänä iltana joutuu kohtaamaan sydäntä särkeviä asioita perheessään. Älkääkä vain uskaltako kritisoida heitä! Älkääkä vain syytelkö heitä! Ne ovat ilmeisesti juuri niitä valittuja pyhiä joita Jumala on koettelemassa tavalla, millä Hän ei voisi koetella meitä muita! Kulkea taivalta, jota toiset eivät tunne – heitä koetellaan juuri näissä. Tämä on Sanan opetus. Monia pyhiä on saatettu koetella liike-elämässä. Ja voisin jatkaa loputtomiin. Toivottavasti ymmärsitte pääasian – ja alistutte sille sydäntä myöten.

Mutta vielä; kyseessä ei ole pelkkä anomus – siinä on kuvakin. Siinä on kuva, joka osoittaa, kuinka anomukseen voidaan vastata. Hän sanoi: "ahkeroitse siis ja tee parannus". Viidelle näistä seitsemästä seurakunnasta Herra sanoo: "tee parannus". Ehkäpä se korjaa näkemystäni siitä, että parannuksen tekeminen kuuluu vain syntisille. Se on myös pyhille. Mutta miten tämä parannuksen teko tapahtuu? Hän sanoo: "Katso, minä seison ovella ja kolkutan; jos joku kuulee minun ääneni ja avaa oven, niin minä käyn hänen tykönsä sisälle ja aterioitsen hänen kanssaan, ja hän minun kanssani". Nyt, te tiedätte, ja olen saarnannut siitä tässä salissa, ja saarnaan sitä evankeliumissa, että olemme iloisia että Jumala on käyttänyt sitä. Mutta tässä asetelmassa se koskee pyhiä. Ja ovi ei ole seurakunnan ovi – tuo ovi on yksilön sydämen ovi. Eikä se ole tunteen ovi; tunteikkaassa kokousilmapiirissä sellainen ovi heilautettaisiin auki helposti. Eikä se ole myöskään älyllisyyden ovi. Logiikalla saatettaisiin heilauttaa se ovi auki. Vaan tämä on tahdon ovi.

Niinpä Herra sanoo: tuolla sydämen ovella, tahdon ovella – ei tunteen – Minä seison ja koputan. Ja kyseessä on sama periaate kuin syntisen tapauksessa: koputtaminen, puhuminen ja odottaminen. Hän tahtoo tuoda tuohon sydämeen läsnäolonsa lämpöä, armonsa ihmetystä. Voi sitä työtä jonka Kristus tekee sydämessä. Ja Hän sanoi: "aterioitsen hänen kanssaan, olen hänen vieraansa".

Sitten kuva muuttuu. "ja hän (aterioitsee) minun kanssani". Hän ottaa paikkansa pöydän päällä. Hän on Isäntä, me olemme vieraat. Se on yhteyttä Kristuksen kanssa. Nyt, tässä on salaisuus: se on se miten me aloitimme, kun syntisinä avasimme sydämemme Kristukselle. Olisiko se välttämätöntä tänä iltana, avata tuo sydän, johon jokin toinen tai asia on majoittunut? Mutta nyt, avata se ja sallia Hänen läsnäolonsa sisään tahtoni istuimelle? Siinä on se salaisuus. Se lämmittää meitä, se saa aikaan

ihmetyksen tunnon ja palvonnan halun. Kristus on siellä – on tapahtunut palautus, herätys, elpyminen – henkilökohtaisella tasolla, joka tuo Hänen läsnäolonsa lämmön takaisin elämäni.

Voi rakkaat pyhät tänä iltana, Kristuksessa ja Kristukseen yhteydessä, on lämpöä. Ja minun sydämeni tänä iltana, voi olla oudon lämmin. Siinä on se kuva. Mutta sitten loppusanoissa, siellä ei ole pelkästään kuva. Siellä on lupaus: "Joka voittaa, sen minä annan istua kanssani valtaistuimellani, niinkuin minäkin olen voittanut ja istunut Isäni kanssa hänen valtaistuimellensa". Se on paikka ja jotakin omistettavaa, mikä kuuluu Kristukselle. Ja Hän on valmis jakamaan sen niiden kanssa, jotka ostavat asioita, mikä tulee ilmi Hänessä, joka on kirjoittaja ja täyttävä niille asioille, ja joka todisti ne elämällään – tuon luottavaisen uskon Jumalaan, jopa Golgatalle saakka, josta Pietari sanoi: "joka kärsiessään ei uhannut, vaan jätti asiansa sen haltuun, joka oikein tuomitsee".

Ja tuo sama asia saa meidät kykenemään voittamaan materiaalisen tilan, ja lupaus on – jakaa tuo valtaistuin. Tyatirassa, kun laitetaan nämä neljä viimeistä seurakuntaa yhteen, Tyatirassa on kyse valtakunnasta, mutta se on väärä voima. Sardeessa se on myös valtakunta, mutta esitys pyhissä – vaatetus ja identifikaatio ja niin edelleen. Filadelfiassa se on myös valtakunta, mutta se on erityis oikeus palvelemiseen – universumin palvonta, Jumalani temppeli ja sitten universumin hallinta ja todistus sille Jumalani kaupungissa. Mutta tässä se on paikka jonka täytämme Hänen kanssaan. Pojan kanssa, jakaaksemme sen iankaikkisesti. Ja sen paikan me ansaitsemme juuri nyt.

"Yksi pieni hetki kärsiä tuskaa ja menetyksiä, iankaikkiset vuodet kaukana maan julmista päivistä, yksi pieni hetki kantaa raskaita ristejä, iankaikkiset vuodet kantaa katoamatonta kruunua". Veljet ja sisaret, se tulee olemaan todellakin vaivan arvoista!

Siunatkoon Jumala Sanansa.

Jim Allen